

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 19 32 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 400.A.5-3-0
16. juni 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Processkridt	Dato
C-53/13 og C-80/13	Strojirny Prostějov m.fl. Er artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for anvendelsen af national lovgivning, som i tilfælde, hvor en virksomhed, der stiller arbejdstagere til rådighed for en anden virksomhed (leverandøren), har hjemsted på en anden medlemsstats område, pålægger den virksomhed, der benytter sig af arbejdstagerne, en pligt til at indeholde indkomstskat for disse arbejdstagere og betale den til statskassen, mens det er leverandøren, der har denne pligt, hvis leverandøren har hjemsted på Den Tjekkiske Republiks område?	Dom	19.06.14
C-556/12	TDC Sagen vedrører: 1. Omfatter definitionen af "adgang" i adgangsdirektivets artikel 2, a), adgang i form af etablering af stikledninger mellem fordelingspunktet i et accessnet og det terminerende segment hos slutbrugeren? Gør det en forskel for besvarelsen, at strækningen for stikledninger højst er 30 meter? 2. Er etablering af stikledning på op til 30 meter mellem fordelingspunktet i et accessnet og det terminerende segment hos slutbrugeren omfattet af begrebet "adgang til og anvendelse af specifikke netelementer og tilhørende faciliteter" i adgangsdirektivets art. 12, jf. art. 2 og art. 8? 3. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1 og spørgsmål 2 om adgangsforpligtelse i form af pligt til etablering af f.eks. stikledninger mellem fordelingspunktet i et accessnet og det terminerende segment hos slutbrugeren, om ejeren af et elektronisk kommunikationsnet skal foretage investeringer, der væsentligt overstiger anskaffelsessummen for det elektroniske kommunikationsnet, der skal gives adgang til? 4. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3, at ejeren får dækket omkostningerne til etablering af stikledningerne gennem en pålagt forpligtelse til priskontrol?	Dom	19.06.14
C-146/13	Kongeriget Spanien mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union Påstande: Det fastslås, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1257/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse er en nullitet, subsidiært	Mundtlig forhandling	01.07.14

	<p>annulleres den i det hele. Subsidiært fastslås, at følgende er en nullitet: a) Artikel 9, stk. 1, i sin helhed og artikel 9, stk. 2, i det omfang, det er anført i dette søgsmåls femte anbringende. b) Artikel 18, stk. 2, i sin helhed og alle forordningens henvisninger til Den Fælles Patentdomstol som domstolsordning og retskilde for det europæiske patent med ensartet retsvirkning.</p> <p>Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>		
C-147/13	<p>Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Rådets forordning (EU) nr. 1260/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår gældende oversættelsesordninger annulleres, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært annulleres artikel 4 og 5, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EU) nr. 1260/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår gældende oversættelsesordninger, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Mundtlig forhandling	01.07.14
C-359/13	<p>Martens</p> <p>Sagen vedrører: 1A. Skal EU-retten, især artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68, fortolkes således, at den er til hinder for, at EU-medlemsstaten Nederlandene indstiller studiestøtten til en uddannelse uden for EU til et voksent barn, over for hvem en i Belgien bosat grænsearbejder med nederlandsk tatsborgerskab, som arbejder dels i Nederlandene, dels i Belgien, har forsørgerpligt, og dette sker på det tidspunkt, da grænsearbejdet ophører, og arbejdstageren nu kun arbejder i Belgien, og med den begrundelse, at barnet ikke opfylder betingelsen om at have boet i Nederlandene i mindst tre af de seneste seks år forud for optagelsen på den pågældende undervisningsanstalt? 1B. Såfremt spørgsmål 1A skal besvares bekræftende, og det antages, at de øvrige betingelser for studiestøtte er opfyldt, er EU-retten da til hinder for, at studiestøtten tilkendes for en periode, der er kortere end varigheden af den uddannelse, som studiestøtten er bevilget til? Såfremt Domstolen ved besvarelsen af spørgsmål 1A og 1B når til den afgørelse, at reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed ikke er til hinder for, at der i perioden fra november 2008 til juni 2011 eller i en del af denne periode ikke tilkendes Babette Martens nogen studiestøtte: 2. Skal artikel 20 TEUF og artikel 21 TEUF da fortolkes således, at de er til hinder for, at EU-medlemsstaten Nederlandene ikke forlænger studiestøtten til en uddannelse på en undervisningsanstalt i et OLT-område (Curaçao), som der var ret til, da den pågældendes fader var beskæftiget i Nederlandene som grænsearbejder, idet den manglende forlængelse begrundes med, at den pågældende ikke opfylder den betingelse, der gælder for enhver unionsborger, herunder egne statsborgere, nemlig at den pågældende i mindst tre af de seneste seks år forud for optagelsen på den omhandlede uddannelse skal have boet i Nederlandene?</p>	Mundtlig forhandling	02.07.14

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
T-260/11	Kongeriget Spanien mod Kommissionen Sagsøgerens påstande: Kommissionens forordning (EU) nr. 165/2011 af 22. februar 2011 om nedsættelse af visse makrelkvoter, der er tildelt Spanien i 2011 og følgende år på grund af overfiskning i 2010, annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Dom	18.06.14
C-11/13	Bayer CropScience Sagen vedrører: Fortolkning af artikel 3, stk. 1, og artikel 1, nr. 8 og 3, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 1610/96 af 23. juli 1996 om indførelse af et supplerende beskyttelsescertifikat for plantebeskyttelsesmidler til præjudiciel afgørelse: Skal begreberne »produkt« i forordningens artikel 3, stk. 1, og artikel 1, nr. 8, og »aktive stoffer« i dens artikel 1, nr. 3, fortolkes således, at også en safener er omfattet heraf?	Dom	19.06.14
C-179/13	Evans Sagen vedrører: 1) Skal artikel 2 og/eller 16 i forordning nr. 1408/71 fortolkes således, at en person som L.F. Evans, der er statsborger i en medlemsstat, har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed som arbejdstager, har været omfattet af den nederlandske lovgivning om social sikring og efterfølgende er blevet ansat ved det tjenstgørende personale på Amerikas Forenede Staters generalkonsulat i Nederlandene, fra begyndelsen af denne ansættelse ikke længere falder under den af forordning nr. 1408/71 omfattede personkreds? I benægtende fald: 2) a. Skal artikel 3 i forordning nr. 1408/71 og/eller artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68 fortolkes således, at anvendelsen af status som privilegeret person på L.F. Evans, hvilket i dette tilfælde bl.a. indebærer fritagelse for den sociale forsikring og bidragsbetaling hertil, kan anses for tilstrækkelig begrundelse for den udøvede forskelsbehandling på grundlag af nationalitet? b. Hvilken betydning har det i denne sammenhæng, at L.F. Evans i 1999 på forespørgsel valgte at fortsætte sin status som privilegeret person?	GA	19.06.14
C-217/13 og C-218/13	Oberbank m.fl. Sagen vedrører: fortolkning af artikel 3, stk. 1, og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker af 22. oktober 2008 (EUT L 299 af 8.11.2008, s. 25): 1) Er direktivets artikel 3, stk. 1 og 3, til hinder for en fortolkning af national ret, hvorefter der for et abstrakt farvemærke (konkret: rød HKS 13), der søges registreret for finansielle tjenesteydelser, skal opnås en korrigeret henførlingsgrad på mindst 70% i en forbrugerundersøgelse, for at det kan antages, at mærket har opnået fornødent særpræg som følge af brug? 2) Skal direktivets artikel 3, stk. 3, første punktum, fortolkes således, at det ligeledes er tidspunktet for ansøgningen om varemærket – og ikke tidspunktet for dets registrering – der er afgørende, når varemærkeindehaveren i sit forsvar mod en begæring om, at varemærket kendes ugyldigt, gør gældende, at varemærket i hvert fald mere end tre år efter ansøgningen, men inden registreringen, har opnået fornødent særpræg som følge af brug? 3) For det tilfælde, at ansøgningstidspunktet ligeledes under de ovenfor anførte forudsætninger er afgørende: Skal varemærket kendes for ugyldigt, allerede fordi det er uafklaret	Dom	19.06.14

	og ikke længere kan afklares, om det på ansøgningstidspunktet havde opnået fornødent særpræg som følge af brug? Eller forudsætter ugyldighed, at sagsøgeren i ugyldighedssagen godtgør, at varemærket på ansøgningstidspunktet ikke havde opnået fornødent særpræg som følge af brug?		
C-501/12 - C-506/12, C-540/12 og C-541/12	<p>Specht m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig direktiv 2000/78/EF, med hensyn til et omfattende forbud mod uberettiget forskelsbehandling på grund af alder fortolkes således, at det også omfatter nationale bestemmelser om aflønning af tjenestemænd i delstater? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, følger det da af fortolkningen af denne primære og/eller sekundære EU-ret, at en national bestemmelse, hvorefter størrelsen af en tjenstemands grundløn ved etableringen af tjenstemandsforholdet afhænger afgørende af den pågældendes alder og efterfølgende først og fremmest stiger i takt med varigheden af tjenstemandsforholdet, udgør en direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af alder? 3) Såfremt også det andet spørgsmål besvares bekræftende, er fortolkningen af denne primære og/eller sekundære EU-ret da til hinder for, at en sådan national bestemmelse begrundes med det lovgivningsmæssige mål, at erhvervs erfaring skal belønnes? 4) Såfremt også det tredje spørgsmål besvares bekræftende, tillader fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da en anden retsfølge, end at de personer, som har været udsat for forskelsbehandling, skal aflønnes med tilbagevirkende kraft efter det højeste løntrin i deres lønramme, så længe der ikke er foretaget en implementering af regler om aflønning, som ikke indebærer en forskelsbehandling? Følger retsfølgen af tilsidesættelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i denne forbindelse af den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig af direktiv 2000/78/EF, selv, eller følger kravet alene af det EU-retlige erstatningsansvar for staten ud fra det synspunkt, at der er blevet foretaget en mangelfuld gennemførelse af EU-retlige bestemmelser? 5) Er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret til hinder for en national foranstaltning, der lader kravet på (efter-)betaling eller erstatning være afhængigt af, at tjenstemanden har gjort dette krav gældende hurtigt? 6) Såfremt det første til det tredje spørgsmål besvares bekræftende, følger det da af fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret, at en overgangslov – hvorefter de gamle tjenestemænd (Bestandsbeamten) alene indplaceres på et løntrin i den nye ordning på grundlag af beløbet for den grundløn, de har erhvervet i henhold til de tidligere regler om aflønning (som indebærer en forskelsbehandling) på datoen for overgangen, og hvorefter den videre opstigning i højere løntrin således uafhængigt af tjenstemændens absolutte erfaringsperiode kun beregnes efter de erfaringsperioder, der er tilbagelagt fra overgangslovens ikrafttræden – udgør en vedvarende opretholdelse af den bestående forskelsbehandling på grund af alder, indtil det pågældende øverste løntrin er nået? 7) Såfremt også det sjette spørgsmål besvares bekræftende, er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da til hinder for, at denne ubegrænset vedvarende ulige behandling kan begrundes med det lovgivningsmæssige mål [org. s. 3], at overgangsloven ikke (kun) skal beskytte bestående erhvervede rettigheder på datoen for overgangen, men (også) forventningen om den prognosemæssigt forskaffede livsindkomst ihenhold til de tidligere regler om aflønning i den pågældende lønklasse? Kan den vedvarende forskelsbehandling af gamle tjenestemænd være begrundet, fordi den alternative regulering (individuel indplacering også af gamle tjenestemænd efter erfaringsperioder) ville være forbundet med en større administrativ byrde? 8) Såfremt det syvende spørgsmål besvares med, at forskelsbehandling ikke kan være begrundet, tillader fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da en anden retsfølge, end at de gamle tjenestemænd skal aflønnes med tilbagevirkende kraft og fortløbende efter det højeste løntrin i deres lønramme, så længe der ikke også for de gamle</p>	Dom	19.06.14

	<p>tjenestemænd er foretaget en implementering af regler om aflønning, som ikke indebærer en forskelsbehandling? Følger retsfølgen af tilsidesættelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i denne forbindelse af den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig af direktiv 2000/78/EF, selv, eller følger kravet alene af det EU-retlige erstatningsansvar for staten ud fra det synspunkt, at der er blevet foretaget en mangelfuld gennemførelse af EU-retlige bestemmelser?</p>		
C-507/12	<p>Saint Prix</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal den opholdsret, som en »arbejdstager« tildes i unionsborgerdirektivets artikel 7, fortolkes således, at den kun finder anvendelse på dem (i), der er i et eksisterende ansættelsesforhold, (ii) der (i det mindste under visse omstændigheder) er arbejdssøgende, eller (iii) som er omfattet af udvidelserne i artikel 7, stk. 3, eller skal denne artikel fortolkes således, at den ikke udelukker anerkendelse af yderligere personer, der forbliver »arbejdstagere«, med henblik herpå? 2. (i) Hvis det sidstnævnte er tilfældet, finder den da anvendelse på en kvinde, som af rimelige grunde holder op med at arbejde eller med at søge arbejde på grund af fysiske begrænsninger i forbindelse med en graviditets sene stadier (og eftervirkningerne af en fødsel)? (ii) Hvis dette er tilfældet, er hun da berettiget til fordelene efter den nationale rets definition af, hvornår det er rimeligt for hende at gøre dette?</p>	Dom	19.06.14
C-674/12	<p>Centro Hospitalar de Setúbal et SUCH</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er det foreneligt med Fællesskabets retsteori om indgåelse af in house-kontrakter, at et offentligt hospital med fritagelse for den ved lov fastsatte procedure for indgåelse af den pågældende kontrakttildele en sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som den deltager i og har til formål at varetage en offentlig tjenesteydelsesopgave på sundhedsområdet med henblik på dens deltageres større effektivitet, kontrakt om levering af hospitalslevnedsmidler, som henhører under dens kompetence, og på denne måde overdrager ansvaret for sine funktioner på dette område til den pågældende sammenslutning, når ikke kun enheder, der henhører under den offentlige sektor, men også under den sociale sektor, i henhold til den nævnte sammenslutnings vedtægter kan deltage i den, og når på tildelingsdatoen de enheder, der henhørte under den sociale sektor, ud af de i alt 88 deltagere udgjorde 23 private institutioner for social solidaritet (IPSS), der alle arbejdede uden gevinst for øje, og hvoraf nogle var velgørende institutioner? 2) Kan den ordremodtagende enhed anses for at befinde sig i et beslutningsmæssigt underordningsforhold til dens offentlige deltagere, således at disse individuelt eller samlet udøver en kontrol, som svarer til den, de udøver over deres egne tjenestegrene, når den ordremodtagende enhed i henhold til sine vedtægter skal sikre, at majoriteten af stemmerettighederne tilhører de deltagere, som er omfattet af det ansvarlige regeringsmedlem for sundhedsrådets ledelse, tilsyn og kontrol, og når dens bestyrelse ligeledes for størstepartens vedkommende består af offentlige deltagere? 3) Kan kravet om »kontrol som svarer til« anses for opfyldt i lyset af Fællesskabets retsteori om in house-kontrakter, når den ordremodtagende enhed i henhold til sine vedtægter er omfattet af det ansvarlige regeringsmedlem for sundhedsrådets kontrol, som har beføjelse til at udpege bestyrelsens formand og næstformand, godkende generalforsamlingens forhandlinger om lånekontrakter, som indebærer et likvidt gælds niveau på eller over 75% af den egenkapital, der er konstateret i det foregående skatteår, godkende forhandlingerne om ændringer af vedtægterne, godkende generalforsamlingens forhandlinger om opløsning af den ordremodtagende enhed og fastlægge, hvad der skal ske med dens goder i tilfælde af opløsning? 4) Giver den omstændighed, at den ordremodtagende enhed er en stor og kompleks organisation, er aktiv på hele det portugisiske område, blandt sine deltagere har størstedelen af tjenestegrene og</p>	Dom	19.06.14

	<p>institutionerne under Serviço Nacional de Saúde, herunder landets største hospitalscentre, har en omsætning på ca. 90 mio. EUR og en forretning, som udstrækker sig til komplekse og varierede aktivitetsområder med iøjnefaldende aktivitetsindikatorer, har over 3 300 ansatte og deltager i to yderligere virksomhedssammenslutninger og i to handelselskaber, mulighed for, at dens relationer med dens offentlige deltagere, kan kvalificeres som intern eller som en in house-kontrakt? 5) Giver den omstændighed, at den ordremodtagende enhed i henhold til sine vedtægter kan levere tjenesteydelser i en konkurrenceordning til ikke-deltagende offentlige enheder eller til nationale eller udenlandske private enheder, (i) forudsat at dette ikke påfører dens deltagere nogen skade, men er til fordel for disse og for den ordremodtagende enhed, såvel økonomisk som med hensyn til berigelse og teknologisk udnyttelse, og (ii) forudsat at leveringen af disse tjenesteydelser ikke udgør en omsætning på over 20% af dens samlede årlige omsætning, der er konstateret i det foregående regnskabsår, mulighed for at anse kravet til en in house-kontrakt for opfyldt, navnlig hvad angår kravet om »hovedparten af sin virksomhed«, som er fastlagt i CCP's artikel 5, stk. 2, litra b)? 6) Såfremt besvarelsen af nogle af de foregående spørgsmål ikke i sig selv er tilstrækkelig til at fastslå, om kravene i CCP's artikel 5, stk. 2, er opfyldt, giver den samlede vurdering af besvareelserne, i lyset af Fællesskabets retsteori om in house-kontrakter, da mulighed for at konkludere, at der foreligger en sådan type kontrakt?</p>		
C-658/11	<p>Parlamentet mod Rådet</p> <p>Annulatio af Rådets afgørelse 2011/640/FUSP af 12. juli 2011 om undertegnelse og indgåelse af en aftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Mauritius om betingelserne for overførsel af mistænkte pirater og tilknyttede, beslaglagte genstande fra den EU-ledede flådestyrke til Republikken Mauritius og om forholdene for de mistænkte pirater efter overførsel – valg af retsgrundlag – forpligtelse til straks at underrette Europa-Parlamentet fuldt ud i alle faser af proceduren og opnå Parlamentets godkendelse før indgåelsen af aftalen – tilsidesættelse af artikel 218, stk. 6, litra a), nr. v), og artikel 218, stk. 10, TEUF</p>	Dom	24.06.14
C-76/13	<p>Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har undladt at opfylde Domstolens dom af 7. oktober 2010 i sag C-154/09, Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik. Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale Kommissionen en tvangsbøde på 43 264,64 EUR for hver dag, den har undladt at opfylde dommen i sag C-154/09, fra datoen for afsigelse af dommen i nærværende sag og indtil sagsøgeren fuldt ud har opfyldt dommen i sag C-154/09. Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale Kommissionen en bøde på et fast beløb på 5 277,3 EUR for hver dag, den har undladt at opfylde dommen fra den 7. oktober 2010, som er datoen for afsigelse af dommen i sag C-154/09 indtil:</p> <p>— datoen for opfyldelse af nævnte dom, såfremt Domstolen måtte fastslå, at Den Portugisiske Republik reelt har opfyldt den, før der afsiges dom i nærværende sag</p> <p>— datoen for afsigelse af dom i nærværende sag, såfremt Domstolen måtte fastslå, at dommen i sag C-154/09 reelt ikke er blevet opfyldt før afsigelse af dommen i nærværende sag</p> <p>Republikken Portugal tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	26.06.14
C-166/13	<p>Mukarubega</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal retten til at blive hørt i forbindelse med enhver procedure, hvilken ret udgør en integrerende del af det grundlæggende princip om respekt for retten til forsvar og i øvrigt er fastsat ved artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den pålægger en forvaltning, som påtænker at træffe en afgørelse</p>	GA	26.06.14

	om tilbagesendelse af en udlænding med ulovligt ophold – uanset om denne tilbagesendelsesafgørelse er eller ikke er en følge af et afslag på opholdstilladelse, og bl.a. under omstændigheder, hvor der er en risiko for, at den pågældende vil forsvinde – at give den pågældende lejlighed til at fremsætte bemærkninger? 2) Tillader den opsættende virkning af den retslige procedure ved en forvaltningsdomstol at fravige en udlænding med ulovligt opholds mulighed for forudgående at kunne fremføre sine synspunkter i forhold til en bebyrdende udsendelsesforanstaltning, som påtænkes truffet over for vedkommende?		
C-249/13	Boudjlida Sagen vedrører: 1) Hvad omfatter retten til at blive hørt, som fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, [org. s. 8] for en tredjelandsstatsborger, der opholder sig ulovligt i en EU-medlemsstat, og som skal omfattes af en tilbagesendelsesafgørelse? Omfatter denne ret navnlig retten til at blive sat i stand til at analysere samtlige de elementer, som lægges vedkommende til last, for så vidt angår dennes opholdsret, ret til at udtale sig, mundtligt eller skriftligt, efter en rimelig betænkningstid samt modtage bistand fra en rådgiver efter eget valg? 2) Bør indholdet af denne rettighed i givet fald tilpasses eller eventuelt begrænses under hensyntagen til tilbagesendelsespolitikens mål af almen interesse, som er fastsat ved ovennævnte direktiv af 16. december 2008? 3) Hvilke former for tilpasning bør i bekræftende fald være tilladt, og efter hvilke kriterier?	GA	26.06.14
C-573/12	Ålands Vindkraft Sagen vedrører: 1. Den svenske el-certifikatordning er en national støtteordning, som forpligter elleverandører og visse el-forbrugere i medlemsstaten til at købe et el-certifikat modsvarende en procentdel af deres salg eller forbrug, uden at der direkte stilles krav om, at elektriciteten købes fra samme kilde. El-certifikatet uddeles af den svenske stat, og er et bevis på, at der er produceret en vis mængde vedvarende energi. Producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder oppebærer en indtægt fra salget af el-certifikaterne som en yderligere indkomst ud over produktionen af elektricitet. Skal artikel [2], litra k), og artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, fortolkes således, at de tillader en medlemsstat at anvende en national støtteordning som beskrevet ovenfor, hvor kun producenter, som er geografisk beliggende på det nationale område, kan indgå, og som bevirker, at disse producenter begunstiges økonomisk i forhold til de producenter, som ikke kan få tildelt et el-certifikat? 2. Skal en ordning som den, der er beskrevet i det første spørgsmål – i lyset af artikel 34 [TEUF] – anses for at udgøre en kvantitativ restriktion eller en foranstaltning med tilsvarende virkning? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan en sådan ordning da anses forenelig med artikel 34 [TEUF] for så vidt angår formålet om at fremme produktionen af elektricitet fra vedvarende energikilder? 4. Hvordan påvirker det vurderingen af de nævnte spørgsmål, at den begrænsning, der er indført i støtteordningen, til kun at omfatte nationale producenter, ikke er udtrykkeligt reguleret i den nationale lov?	Dom	01.07.14
C-350/12 P	Sophie in 't Veld mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: Den appellerede dom fra Retten ophæves. Der afsiges endelig dom vedrørende genstanden for denne appelsag. Sagsøgeren i sag T-529/09 tilpligtes at betale Rådets omkostninger i forbindelse med sagen for Retten og nærværende appelsag.	Dom	03.07.14
C-129/13 og C-	Kamino International Logistics m.fl. Sagen vedrører: 1. Er det EU-retlige princip om forvaltningens respekt for	Dom	03.07.14

130/13	<p>retten til forsvar egnet til at have direkte virkning ved de nationale domstole? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: a. Skal det EU-retlige princip om forvaltningens respekt for retten til forsvar fortolkes således, at dette princip er tilsidesat, såfremt adressaten for en truffet afgørelse ganske vist ikke er blevet hørt, før forvaltningen udstedte en bebyrdende forvaltningsakt til ham, men har fået lejlighed til at blive hørt i en efterfølgende administrativ (klage)fase, der går forud for en prøvelse ved domstolene? b. Fastsættes retsvirkningerne af forvaltningens tilsidesættelse af det EU-retlige princip om forvaltningens respekt for retten til forsvar i national ret? 3. Såfremt spørgsmål 2b besvares benægtende: Hvilke omstændigheder kan de nationale domstole tage hensyn til ved fastsættelsen af retsvirkningerne, og kan de især tage hensyn til, at sagen ville have fået et andet udfald uden forvaltningens tilsidesættelse af det EU-retlige princip om respekten for retten til forsvar?</p>		
C-165/13	<p>Gross Sagen vedrører: Er artikel 9, stk. 1, andet afsnit, i Rådets direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed [org. s. 2] med forbehold af den systematiske sammenhæng med samme direktivs artikel 7, stk. 3, til hinder for en medlemsstats lovgivning, ifølge hvilken en person, der med handel for øje har oplagt punktafgiftspligtige varer, som i en anden medlemsstat er overgået til forbrug, ikke bliver afgiftspligtig, hvis han først har erhvervet varerne fra en anden person, efter at indførselstransaktionen er tilendebragt?</p>	Dom	03.07.14
C-302/13	<p>flyLAL-Lithuanian Airlines Sagen vedrører: 1) Skal en sag, hvori der nedlægges påstand om erstatning for skade og tab og om, at de sagsøgte adfærd, bestående i indgåelse af en ulovlig aftale og misbrug af en dominerende stilling, erklæres ulovlig, og som er støttet på anvendelsen af almenretlige retsakter i en anden medlemsstat, anses for en civil- eller handelsretlig sag i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001, når der henses til, at ulovlige aftaler er ugyldige fra tidspunktet for deres indgåelse, og at vedtagelsen af en retsregel derimod er en statslig handling på det offentligretlige område (acta iure imperii), som er underlagt de folkeretlige regler om staters juridiske immunitet over for retter i andre stater? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende (dvs. hvis der er tale om en civil- eller handelsretlig sag i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningen), skal erstatningssøgsmålet da anses for en sag vedrørende gyldigheden af beslutninger truffet af selskabsorganer i henhold til forordningens artikel 22, stk. 2, hvorved der er mulighed for ikke at anerkende retsafgørelsen i medfør af forordningens artikel 35, stk. 1? 3) Såfremt genstanden for erstatningssøgsmålet henhører under anvendelsesområdet for forordningens artikel 22, stk. 2, (enekompetence), har retten i den stat, hvori der anmodes om anerkendelse, da pligt til at efterprøve, om der foreligger sådanne omstændigheder som er opregnet i forordningens artikel 35, stk. 1, i forbindelse med anerkendelsen af en retsafgørelse, hvorved der er iværksat foreløbige og sikrende retsmidler? 4) Kan klausulen om grundlæggende retsprincipper i forordningens artikel 34, stk. 1, fortolkes således, at anerkendelsen af en retsafgørelse, hvorved der er</p>	GA	03.07.14

	<p>iværksat foreløbige og sikrende retsmidler, er i strid med de grundlæggende retsprincipper (ordre public) i en medlemsstat, 1) hvis det primære grundlag for iværksættelsen af de foreløbige og sikrende retsmidler er det påståvnte beløbs anseelige størrelse, uden at der er foretaget en rimelig og begrundet beregning heraf, og 2) hvis anerkendelsen og fuldbyrdelsen af den pågældende retsafgørelse kan påføre de sagsøgte parter et tab, som sagsøgeren – et selskab, der er erklæret konkurs – ikke har mulighed for at erstatte i tilfælde af, at erstatningssøgsmålet forkastes, hvilket kan have indvirkning på de økonomiske interesser hos den stat, hvori der anmodes om anerkendelse, hvorved statens sikkerhed således bringes i fare, henset til at Republikken Letland ejer 100% af aktierne i Lidosta Rīga og 52,6% af aktierne i AS Air Baltic Corporation?</p>		
C-417/13	<p>Starjakob</p> <p>Sagen vedrører: Fortolkningen af artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 7, stk. 1, artikel 16 og artikel 17 i direktiv 2000/78/EF. Grundet det præjudicielle spørgsmåls længde henvises til selve den præjudicielle forelæggelseskendelse for uddybning.</p>	GA	03.07.14
T-16/11	<p>Nederlandene mod Kommissionen</p> <p>Sagsøgerens påstande</p> <p>— Artikel 1 i Kommissionens afgørelse 2010/668/EU af 4. november 2010 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres, i det omfang den vedrører Nederlandene og en finansiel korrektion på (i alt) 28 947 149,31 EUR, som er anvendt på udgifter, der er anmeldt for årene 2003-2008 inden for rammen af kvoteordningen for produktion af kartoffelstivelse.</p> <p>— Europa-Kommissionen</p>	Dom	03.07.14
T-155/13	<p>Zanjani mod Rådet</p> <p>Påstande: Annullation af afsnit I.I.1 med overskriften »Person« i bilaget til Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 356, s. 71). Annullation af afsnit I.I.1 med overskriften »Person« i bilaget til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 356, s. 55). Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran erklæres uanvendelige i det omfang artikel 19, stk. 1, litra b) og c), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39) finder anvendelse på sagsøgeren, og det fastslås, at sagsøgeren ikke er omfattet af de restriktive foranstaltninger, der er fastsat i afgørelsen.</p>	Dom	03.07.14

T-157/13	<p>Sorinet Commercial Trust Bankers mod Rådet</p> <p>Påstande: Nr. 12) i afsnit I.I. (under overskriften »Enheder«) i bilaget til Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran, annulleres. Nr. 12) i afsnit I.I. (under overskriften »Enheder«) i bilaget til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran, annulleres.</p> <p>Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	03.07.14
T-181/13	<p>Sharif University of Technology mod Rådet</p> <p>Påstande: Annullation af bilaget til Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012, bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010, bilaget til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 og bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 for så vidt som de angår sagsøgeren, og</p> <p>Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger.</p>	Dom	03.07.14
T-565/12	<p>National Iranian Tanker Company mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2012/635/FUSP af 15. oktober 2012 og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 945/2012 af 15. oktober 2012 annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren. Det fastslås, at annullationen får virkning øjeblikkeligt og at den ikke kan udsættes.</p> <p>Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	03.07.14